

1843 год., Петербургъ, г. Востоковъ Остромировото евангелие, и да улесни на читателятъ понятието, приложи граматически правила и подробний указатель. — Трудъ мъченъ, но похваленъ. Отъ сичкитѣ словене най-много бжлгаретѣ длжжи сж да сж благодарни на г. Востокова за това, защото по-много за тѣхъ, виде ся, да ся е трудилъ. — Честъ, слава и благодарностъ да му сж отъ бжлгарскийятъ народъ.

Знаемъ, чи правото и здравото слово склонява сѣкиго здравомислящаго чловѣка да познае истинжтж. Увѣрени сми, чи „Пжрвичкжтж граматикж“ не щеше да стане камжкъ предковения на нашитѣ учени, ако сочинителятъ ѝ ся погрижаше въ кржтко предисловие да изложе на ученийатъ свѣтъ, чи той граматиката си сочини по Востоковитѣ граматически правила, приложени при Остромировото евангелие. Който развжрне това евангелие, ще ся увѣри за тая истинж и при това ще ся науче, чи „пжрвичкжтж“ е основана на старобитното бжлгарско произношение и затова требува да остане основа на новийатъ бжлгарский языкъ. Г. Хр. И. Сичанъ-Николовъ издаде (1845, Букурещъ) Бжлгарскж аритметикж, въ която говоре за *составленото* (по неговото) писание, чи е гладко и обдѣлано, и предпочита по-новитѣ писатели, които преобразихж языкъатъ и всеконечно исключихж юсътъ. Той филологъ повжрхностно пише за това, не именува, кои сж тии новитѣ писатели? Не оправдава произношението имъ съ никакжвъ неоспоримий доводъ и свжршава толко съ това, чи „намъ ни требува граматика на сегашнийатъ бжлгарский языкъ, а не на оний, що говорехж въ старо време“. — Такива изрѣчения не знаемъ да ли сж

1073 години, ржкопись много цѣнна, както почти современна съ Остромировото евангелие, печата ся вѣки въ Москва съсж иждивение на нашиятъ сореvнователь, многопохваленъ родолюбецъ (Виждѣ Денницжтж и Болгарскія грамоти) г. Ивана Николаевича Денкогла,¹⁾ родомъ софианца, и скоро ся свжршува. Надевами ся и тя да е писана на старобжлгарскийятъ языкъ и да послуже и тя да согласи нашитѣ законени писатели.

Б. А.

¹⁾ Тогавашенъ търговецъ въ Москва, ревностенъ благодетель, основатель на първото бжлгарско училище въ София, учредитель на стипендия при Московския университетъ за образование на бжлгарски младежи отъ неговия край на вѣчни времена, за която цель е вложилъ 15,000 рубли. Помогналъ е материално за издаването на частъ отъ Венелиновитѣ съчинения. Живѣлъ отъ 1781—1861 г.